

LA PALMA
ZOVEEL
MEER DAN
ZON & ZEE

La Palma is een van de parels van de Canarische Eilanden. Hier geen massatoerisme en volgepakte stranden, maar schitterende natuur, vulkanen en kraters, lavastranden en idyllische plekjes. Niet voor niets noemen de locals het *la isla verde*, het groene eiland.

TEKST EN FOTO'S: MONIQUE VAN GAAL

'Havana, oh na-na. Half of my heart is in Havana, oh na-na...'

schalt het minstens één keer per uur uit onze autoradio. Maar dit is niet Cuba. Onze auto volgt de heftig slingerende route de berg op. We zijn op weg naar de wereld

boven de wolken. Naar de Roque de los Muchachos, met 2426 meter de allerhoogste top van het Canarische Eiland La Palma.

KIJKJE IN DE KRATER

'Stop!' roep ik uit. Nog maar net boven het wolkendek uitgekomen ontwaar ik in het oosten de fiere conische top van de vulkaan Pico del Teide. Het is de hoogste berg van Tenerife, het tegenoverliggende eiland. Wat zeg ik, met 3718 meter is deze *pico* zelfs de hoogste berg van heel Spanje. Dit adembemende panorama smeekt gewoon om een foto. De strakblauwe lucht leunt zwaar op een witte, in het zonlicht glimmende wattendeken. Ik kan net onder de rand van de deken door kijken en zie daar diep beneden nog een enkel

→

DE LUCHT
SCHIJNT
HIER ZÓ
SCHOON
TE ZIJN DAT
DIT DE
UITGELEZEN
PLEK IS
OM HET
HEELAL TE
BESTUDEREN

huis op de steile hellingen staan. En, nog dieper, de zee. Steil, dat zijn de hellingen hier zeker, als je bedenkt dat de afstand tussen de top van La Palma en de zee ten noorden van het eiland hemelsbreed maar zo'n 8 kilometer bedraagt. Een flink aantal haarspeldbochten later staan we er dan. We worden omringd door talloze witte koepels en vreemde spiegelende constructies; dit is het domein van La Palma's sterrenwacht. De lucht schijnt hier zó schoon te zijn dat dit de uitgelezen plek is om het heelal te bestuderen. *Los Muchachos*, dat zijn 'de jongens', de drie donkere lavarotsen die het begin van een rotsig pad naar het uit de krater stekende uitzichtpunt markeren. Slechts een kwartiertje lopen is het naar die onbelemmerde blik in de onmetelijke diepte van de Caldera de Taburiente. Langs de nagenoeg loodrechte, dichtbeboste kraterwanden drijven wolken in rap tempo voorbij, ver beneden ons. Het halve eiland ligt aan onze voeten. Daar aan de zuidoostkust zien we de uitgestrekte bananenplantages. En kijk eens hoe de passaatwolken vanuit het oosten toch zo hun best doen om over de centrale bergkam heen te klimmen, om vervolgens als een waanzinnig dramatische wolkenwaterval neer te dalen en... op te lossen in het niets.

OPGEHEVEN VINGER

Een paar dagen later bevinden wij ons niet óp, maar ín de krater. Een echte krater is de Caldera de Taburiente eigenlijk niet. Het kilometers brede 'gat' in het centrum van La Palma is een erosiekrater, ontstaan door instorting in plaats van uitbarsting. We zijn begonnen aan de 16 kilometer lange wandeling, over een stenen pad dat zich kronkelend langs de binnenwanden van de krater een weg naar beneden baant. Van Mirador Los Brecitos op een hoogte van 1130 meter terug naar de parkeerplaats op 240 meter hoogte, een verval van maar liefst 900 meter. Heerlijk alsmar bergafwaarts lopen, dacht ik aanvankelijk nog, maar dit is geenszins een eenvoudige wandeling. Ik mag dan een fervent wandelaar zijn - zij het niet van het allerstoerste type -, de diepe afgronden naast het smalle pad vliegen me af en toe toch aan. Niet zeuren, dit is werkelijk een fabelachtig mooie omgeving! Het eerste deel tot aan de camping op de kraterbodem - geen tent te zien - gaat over een met dennennaalden bedekt pad dat een aaneenschakeling van prachtige vergezichten biedt. Bizar hoeveel naaldbomen zich aan deze steile rotswanden vast weten te klampen. Een zware, verticale afdaling over gladde stenen volgt, en dan tot slot het urenlange kloofwandelen in de beekbedding. Als een opgeheven vinger steekt de tot natuurmonument uitgeroepen Roque Idate, een oude, 730 meter hoge lavapijp, boven het landschap uit. Een korte omweg voert vervolgens langs een stroompje dat meer weg heeft van een lekkende verbuis: door het hoge ijzergehalte is het water okergeel. De stroom leidt naar de Cascada de los Colores, een wonderlijke waterval in de kleuren geel, oranje en mosgroen. Zes uur en twee trillende benen later mag ik onze wandelmis-sie zeer voldaan als volbracht beschouwen.

GOUDZOEKERS

Het is heerlijk ontwaken in Los Cancajos. De dorre bergtoppen vangen alvast de eerste zonnestralen op en kleuren oranje-rood. Niet veel later staat de hele lavakust in vuur en vlam. Zo'n 3 kilometer hiervandaan baadt Santa Cruz, het hoofdstadje van La Palma, in het zachte ochtendlicht. Los Cancajos mag dan het grootste toeristenoord van het eiland zijn, een Playa del Inglés zoals op Tenerife is het bij lange na niet. De plezierige kustpromenade naar Santa Cruz leidt langs grillig gevormde lavarotsen die voortdurend door de woeste

DONKERE LAVABROK- KEN ZOVER HET OOG REIKT. EEN INDRUK- WEKKEND, MYSTERIEUS EN ONHEIL- SPELLEND GEZICHT...

golven worden bestookt. In de kleine haven is zojuist weer een cruiseschip gearriveerd, met passagiers die welgeteld één dag hebben om het eiland te verkennen. Voor een petieterig stadje met slechts 18.000 inwoners staat Santa Cruz ongewoon vol met getuigenissen van een rijke geschiedenis. Tijdens de Spaanse *conquista* was Santa Cruz namelijk de meest westelijke buitenpost van het grote Spaanse rijk. Schepen van en naar de Nieuwe Wereld waren verplicht deze haven aan te doen, om tol te betalen bijvoorbeeld. Het was een plek waar geld verdiend kon worden, en waar goudzoekers op afkwamen. Toen het hoogste Spaanse gerechtshof halverwege de 17^e eeuw werd verplaatst naar Tenerife, kwam er plots een einde aan die glorie-dagen en keerde de rust terug in Santa Cruz. Maar al die pracht en praal van weleer ligt er nog steeds! Paleizen met balkons van prachtig gesneden houtwerk aan elegante pleinen als het Plaza de España. Fraaie kerken als de Iglesia del Salvador met zijn basalten klokkentoren. Het majestueuze stadhuis, waar onder de arcades oude mannen keuvelend hun dagen slijten. Het is heerlijk slenteren langs het zwarte, kunstmatig aangelegde strand aan de Avenida Marítima. Hier vind je ook de Casas de los Balcones, kleurige 16^e-eeuwse huizen met schitterende balkons. Parallel aan de avenida loopt de Calle O'Daly, een gezellige winkelstraat vol elegante herenhuizen. In het noorden bieden twee kleine forten, Castillo de Santa Catalina en Castillo de la Virgen, uitzicht over de kust. We dalen weer af naar de stad en stuiten op de replica van de *Santa María*, het schip waarmee Columbus koers zette naar Amerika en waarin nu het scheepvaartmuseum is gehuisvest. Hier, op het oergezellige Plaza de la Alameda, vinden de *palmeros* en toeristen elkaar op de terrasjes.

ONHEILSPELLEND LANDSCHAP

Zittend op het voordek van een schip kijk ik uit over de kalme, oneindige oceaan. Ik speur de einder af in de hoop een glimp op te vangen van een spelende dolfijn of een water spuitende walvis. Doe ik mijn ogen heel even dicht, dan voel ik zelfs de deining van de zee. Maar nu houd ik mezelf voor de gek, ik zit niet op zee. Opzij zie ik de zoutpannen en de twee vuurtorens, de oude bruine en de nieuwe rood-witte. Café-restaurant El Jardín de la Sal ligt op het uiterste zuidpuntje van het eiland, in Fuencaliente. Geen mooiere plek dan deze om even lekker te genieten met een drankje in de hand. We hebben net de korte wandeling op de kraterrand van de San Antonio-vulkaan 'gedaan'. Daarvandaan konden we de Teneguía bewonderen, de vulkaan die nog niet zo lang geleden, in 1971, tot uitbarsting is gekomen. Vulkanische activiteiten vinden eigenlijk alleen nog hier in het zuidelijke deel van La Palma plaats, en dat kun je goed zien. Donkere lavabrokken waarop nauwelijks iets groeit zover het oog reikt. Een indrukwekkend, mysterieus en onheilspellend gezicht... De volgende eruptie kan zich tenslotte zomaar aandienen. Het regent maar weinig in het zuidwesten van La Palma doordat het gros van de verzadigde passaatwolken uit het noordoosten geen kans ziet om de hoge bergkam te bedwingen. Goed nieuws voor zonaanbidders dus. Op de zwarte stranden van het aantrekkelijke havenplaatsje Puerto de Tazacorte met zijn bonte huizen, of het wat sfeerloze toeristenoord Puerto Naos, is het dan ook goed toeven. Wij gaan echter voor Playa Chicas, een klein strandje aan de voet van de steile zwarte rotsen. De weg voert langs eindeloze bananenplantages, die door ondergrondse bronnen van water worden voorzien. Naast het visrestaurantje boven op de rotsen is een houten trap aangelegd die toegang biedt tot het fijne zwarte zand en de helderblauwe zee. In de wetenschap dat aan 'onze' kant van het eiland - het oosten - de zon op dit late tijdstip allang

achter de bergen is verdwenen, genieten we van die laatste warme uurtjes, tot ook hier de zon in de zee zakt.

SPROOKJESBOS

'Hier ruik ik wel iets vreemds, hoor...' Mijn reisgenoot vermoedt een stinklaurier te hebben gesignaleerd. Maar waar? Het is niet eenvoudig om zo'n boom te ontwaren te midden van al die andersoortige laurierbomen, torenhoge varens, slingerende lianen en alles opslokkende klimplanten. Ook dit is La Palma. Het noordoosten om precies te zijn, daar waar de passaatwolken op het eiland stuiten. Het dikwijls met laaghangende bewolking omhulde, ontstellend weelderige laurierbos van Los Tilos dankt zijn naam aan de *til*, het Spaanse woord voor stinklaurier. In het bezoekerscentrum ligt zo'n exemplaar - doormidden gezaagd, want zo kun je hem pas echt goed ruiken. Wat een vieze, scherpe geur! Ooit, lang geleden, waren de hoge noordelijke flanken van de Canarische Eilanden bezaaid met dergelijke laurierbossen. Door de ijstijden en later de houtkap zijn ze grotendeels verdwenen. De bomen van Los Tilos zijn wonder boven wonder bespaard gebleven doordat ze in een moeilijk toegankelijke kloof staan. We wandelen geleidelijk omhoog, trotseren een donkere tunnel en duiken dan zo het vochtige sprookjesbos in. Het doel voor vandaag is de steile trap die ons tot hoog boven het bladerdak brengt, naar het uitzichtpunt van Mirador Espigón Atravesado. Het weidse uitzicht in de diepe groene kloof is geweldig. Als toetje doen we tevens de korte wandeling naar de waterval. Het is een kunstmatige waterval, waarvan het water zo nu en dan omgeleid wordt, maar dat doet niets af aan de schoonheid ervan. Langs uitgestrekte bananenplantages rijden we weer bergafwaarts, op weg naar het naar verluidt allermooiste dorp van het eiland, San Andrés. Ooit een voornaam kustplaatsje, waar de handel in suiker en wijn gouden tijden bracht. Met uitzicht op het schilderachtige dorpsplein met de hagelwitte kerk, pastelkleurige huizen, fontein en palmen geniet ik van mijn laatste vismaaltijd op het eiland. Vol indrukken en de stellige overtuiging: hier wil ik terugkeren! ■

Zoek je een mooi hotel in het binnenland, kijk dan eens op elizawashere.nl. Daar vind je fly-drives naar maar liefst 18 charmante finca's, villa's en casita's.

Reis
TIP

La Palma heeft prachtige stranden en natuurzwembaden. Kijk op www.espanje.nl voor een overzicht.